

LBRIS

We know
books

© Editura EIKON

Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice (CNCS)

București, Calea Giulești 333, sector 6
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.librariaeikon.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MUREȘAN, VLAD

Sfârșitul istoriei / Vlad Mureșan. - București :
Eikon, 2026
ISBN 978-606-49-1340-1
1

Volum finanțat din fondul de dezvoltare al UBB
Cluj-Napoca, 2024–2025

Pictură copertă: Albrecht Altdorfer, *Alexanderschlacht*
(*Bătălia lui Alexandru la Issos, 1529*)

DTP: Ada Atănăsoaei

Editor: Valentin Ajder

VLAD MUREȘAN

SFÂRȘITUL ISTORIEI

E I K O N

BUCUREȘTI, 2026

CUPRINS

8	1. DIALECTICA INEGALITĂȚII
9	§ 0. Structura ierarhică a istoriei
17	1.1. Antropomahia
17	§ 1. Deducția recunoașterii din dorință
19	§ 2. Conceptul recunoașterii
21	§ 3. Lupta pentru recunoaștere
25	1.2. Antropocrația
25	§ 4. Curajul: abstractizarea simultan ideală și reală produce stăpânirea
26	§ 5. Frica: abstractizarea doar ideală produce servitutea.
26	§ 6. Rezolvarea antropomahiei în antropocrație.
29	1.3. Antropogeneza
29	§ 7. Apercepția mortiferă ca noogeneză transcendentă
30	§ 8. Apercepția mortiferă a stăpânului
30	§ 9. Apercepția mortiferă a sclavului
33	1.4. Dialectica stăpânului și sclavului: categoria transcendentă a istoriei
33	§ 10. Rotația dialectică a termenilor și conservarea speculativă a raportului
34	§ 11. Categoria transcendentă a istoriei
36	1.5. Între dictatura proletariatului și morala stăpânilor
36	§ 12. Dictatura proletariatului
37	§ 13. Morala stăpânilor
39	§ 14. Egalitate fără ierarhie și ierarhie fără egalitate
42	2. DIALECTICA REVOLUȚIEI
43	§ 15. Libertate, egalitate și scalaritate
48	2.1. Analitica revoluției
48	§ 16. Nașterea post-istoriei din spiritul revoluției
52	§ 17. De la revoluția interioară la revoluția exterioară
56	§ 18. Voința generală ca abolire a dialecticii stăpân și sclav

58	2.2. Dialectica revoluției
58	§ 19. Libertatea implică negativitatea
59	§ 20. Negativitatea implică exclusivitatea
61	§ 21. Opera libertății universale este moartea
63	§ 22. Anacloza revoluționară
66	§ 23. Sfârșitul istoriei este cauza iar nu efectul revoluției
69	§ 24. Libertatea modernă: sinteză a revoluției cu contra-revoluția
72	3. DIALECTICA EGALITĂȚII
73	§ 25. Geneza metafizică a egalității
82	§ 26. Marxismul clasic: egalitatea absolută și Teroarea
87	§ 27. Marxismul cultural ca generalizare a principiului egalității
89	§ 28. Marxismul cultural ca generalizare a raportului stăpân și sclav
90	§ 29. Marxismul cultural ca semnificant intersecțional al constelației neomarxiste
96	3.1. Hamartologia marxismului cultural
96	§ 30. Generalizarea proletariatului ca victimariat
97	§ 31. Generalizarea burgheziei ca opresariat
98	§ 32. Tirania penitențială a culpei colective
99	3.2. Eccleziologia marxismului cultural
99	§ 33. Sacerdoțitul marxismului cultural
101	§ 34. Sacramentul marxismului cultural
103	3.3. Apocaliptica marxismului cultural
103	§ 35. Concordanța revoluției economice cu revoluția culturală
104	§ 36. Revoluția culturală
106	§ 37. Dictatura victimariatului
107	3.4. Critica marxismului cultural
107	§ 38. Acuzație autocreatoare și introecție autonegatoare
109	§ 39. Critica minoritarismului
111	§ 40. Critica egalitarismului
113	§ 41. Critica gnosticismului
115	§ 42. Critica victimocrației
117	§ 43. Concluzii

120	4. DIALECTICA STATULUI UNIVERSAL
121	4.1. Saturația post-istorică a istoriei
121	§ 44. De la oligopolul marilor puteri la monopolul statului universal
127	§ 45. Între vortex anomic și codex katehontic.
129	§ 46. Pacea perpetuă kantiană
129	§ 47. Statul universal kojévian
133	4.2. Respingerea saturației milenare a suspensiei mesianice
133	§ 48. Superpoziția saturației mesianice cu suspensia mesianică
134	§ 49. Ireductibilitatea particularului (P) la dubla abstracție (I-U)
138	§ 50. Imposibilitatea universalului pozitiv ca stat universal
150	5. DIALECTICA ULTIMULUI OM
151	§ 51. Împlinirea și decăderea libertății
156	§ 52. Trezirea noii conștiințe ca evadare din post-istorie
160	§ 53. Nașterea victimocrației din spiritul ultimului om
163	§ 54. Ultimul om repetă în mod comic istoria tragică
169	§ 55. Triumful Occidentului democratic coincide cu declinul Occidentului demografic
174	6. SFÂRȘITUL ISTORIEI
175	§ 56. Istoria este inerția suspensivă a accelerației-decelerate
179	§ 57. Ordonata și abscisa recognitivă
184	§ 58. Modernitatea nu este realizarea, ci derealizarea creștinismului
187	§ 59. Deducția sintezei orizontale și a sintezei verticale
189	§ 60. Deducția metafizică a istoriei
192	§ 61. Deducția eccleziologică a istoriei
194	§ 62. Deducția epocalității istoriei
198	§ 63. Deducția Evului Mediu orizontal din Evul Mediu vertical
200	§ 64. Triplul schematism occidental
206	§ 65. Concluzii preliminare

209 BIBLIOGRAFIE

§ 0. **Structura ierarhică a istoriei.** Orice societate este inerent ierarhică. Totalitarismele egalitare (iacobin și comunist) au construit ele însele ierarhii rigide. Chiar și așa-zisele societăți liberal-democrate sau social-democrate sunt ierarhizate pe structura constituțională *gubernanți / guvernați*, în spatele căreia se cimentează progresiv stratigrafia puterii, democrațiile real-istorice fiind mai degrabă stări efemere inerțiale și tranzitionale între regimul aristocrației pozitive și regimul oligarhiei negative, între aristocrația care smulge puterea regelui (făcând posibilă extinderea progresivă a libertăților din *Magna Charta* și la alte categorii) și oligarhia care închide prin cartelizare jocul democratic abia deschis. Istoria nu documentează societăți propriu-zis egalitare, ierarhia fiind regula istoriei, în timp ce egalitatea este idealul regulativ al istoriei. Ca atare, istoria fiind întotdeauna ierarhică, ideea egalității pure poate fi gândită ca sfârșit *logic* al istoriei¹.

1. **Trecerea democrației în partitocrație.** Căci democrațiile, ca forme de egalitate imperfectă, nu sunt, istoric, decât *aristocrații generalizate* — adică efectul procesului de universalizare revoluționară a libertăților particulare smulse inițial de monarhie prin fronda aristocrației. Democrațiile astfel rezultate din aplatizarea revoluționară a dialecticii stăpânului și sclavului sunt însă în scurt timp sfâșiate de refacerea vechii dialectici prin „legea de fier a oligarhiei” (Roberto Michels), potrivit căreia orice

1 Această scurtă cercetare este deocamdată un șantier, care reia două studii despre Hegel: *Stăpân și sclav. O interpretare conservatoare* (*Revista de filosofie, Academia Română*, LXX, 2/2023) și *Critica revoluției la Hegel* (Cristian Moisuc, B. Guguianu, ed., *Voință și normă*, UAIC, Iași, 2022, precum și o secțiune refăcută din studiul *Suspensia mesianică hegeliană. Între postistorie și istorie* (Gelu Sabău, *Sfârșitul istoriei și ideea statului național*, Ed. Universității de Vest, 2026), respectiv studiul *Ce este marxismul cultural?* (*Revista de Filosofie, Academia Română*, LXXII, 4/2023). Abordarea filosofică și politică este complementară cu abordarea de filosofie religiei din ultimul capitol al cărții *Critica rațiunii ecumenice*, Ratio & Revelatio, 2024, însă unificarea perspectivelor se efectuează într-o a treia carte.

asociere egalitară sucombă inevitabil tendinței legice spre stratificare. Adică orice democrație este supusă procesului dialectic obiectiv al oligarhizării. Prin urmare, *istoria este inerent ierarhică*. Tot ce se poate spera este ca *libertatea transcendentă* (ca spontaneitate pre-empirică, deci pre-politică) să scurtcircuiteze iarăși și iarăși inerția libertății empirice și legea ei de rigidizare prin pozitivare. Deci libertatea nu este o *substanță* (entativă), ci un *proces* (performativ): libertatea este negativitatea libertății transcendente care scurtcircuitează periodic pozitivitatea libertății empirice, sau *devenirea istorică* (nelimitatul) ce revitalizează permanent *devenitul istoric* (limitatul). În lipsa acestei permanente *de-reificări transcendente a reificării* empirice, libertatea pozitivă se rigidizează ca non-libertate pozitivă, *limita* însemnând *limitarea libertății*, adică limita mobilă (reversibilă nu ireversibilă) dintre libertatea creatoare de istorie și legitatea istoriei create. Tradus din concept în intuiție: *orice democrație egalitară degenerează legic în oligarhie inegalitară*, democrația autentică nefiind decât procesul fluidizării democratice recurente a solidificării oligarhice recurente. Dar și în acest caz, factorul care dizolvă *elitele oligarhice* sunt *contra-elitele contra-oligarhice*, adică viitoarea inegalitate reală care dizolvă performativ actuala inegalitate reală — fie și în numele egalității ideale. Căci niciodată *demos-ul* nu este omogen, ci o nouă aristocrație (*timocratică*) se afirmă din masa *demos-ului* pasiv, pentru a smulge democrația din captura minorității oligarhice. Ordinea istoriei este deci raportul ierarhic dintre stăpân și sclav în orice formă s-ar înfățișa acest raport (de la raportul arhaic al societăților sclavagiste la raportul postmodern al societăților liberale, adică liberal-oligarhice). Așa cum vom vedea, structura ierarhică a istoriei (de tip stăpân și sclav) este însăși *categoria transcendentă a istoriei* (potrivit unei observații a lui Eugen Fink referitoare la dialectica stăpânului și sclavului), căreia trebuie să i se supună legic toate fenomenele istorice (*inertial*: adică mai devreme sau mai târziu). Acest invariant transcendent

al istoriei a primit multe formulări, dar Hegel indică dialectica stăpânului și sclavului ca pe o veritabilă categorie *a priori* a istoriei (cu condiția să interpretăm corect această dialectică ca lege de rotație a termenilor cu conservarea raportului). Acest invariant transcendent al variației istorice a fost căutat și formulat în diverse schematizări istoriologice, precum legea anaciclozei (sugerată de Platon, Aristotel, canonizată de Polibius, reluată de Machiavelli sau Spengler etc.), *incrementorum et decrementorum* (Dimitrie Cantemir), *corsi e ricorsi* (Vico) sau *legea de fier a oligarhiei* (Roberto Michels) etc. Aristotel a întrevăzut degradarea inertială a regimului constituțional (*politeia*) în democrație și a democrației în anarhie. Haosul și dezordinea repercutează în revenirea monarhiei sau chiar a formei ei degenerate — tirania. Sinteza apatiei maselor cu alienarea elitelor dizolvă în cele din urmă întâi civilizația (*ethos-ul*) și apoi statul (*polis-ul*). Revoluția culturală distruge societatea morală pentru ca revoluția politică să acapareze statul legal. Scufundarea cetățeanului (ca act) într-o masă (potențială) duce la decăderea *polis-ului* în dialectica plebei: fie *tiranogeneza democratică* sesizată de Platon, fie *cezarismul democrațiilor Metropolei mondiale târzii* (*Weltstadt*), sesizat de Spengler. Invers, o democrație constituțională care nu degenerază direct în ochlocrație degenerază destul de repede într-o oligarhie. Uneori ochlocrația poate fi chiar *metoda oligarhiei* (elitele care acaparează statul folosind furia maselor). Dar oligarhia democrațiilor reprezentative tinde să îmbrace forma *partitocrației*, a cartelului electoral care strangulează piața electorală printr-un oligopol electoral. Adevărurile clasice nu au dispărut doar pentru că „statul de drept” este consacrat pe o hârtie. Ele sunt ocolite de *demolatria modernă* care nu suportă realitatea. Dar politica este proces. Iar aporia *democrației reprezentative* este că degenerază ușor în *democrație nereprezentativă*. Reprezentantii sunt schematismul dintre poporul (diseminat) și puterea (concentrată). Dar *reprezentarea* nu este declarativă, ci

performativă. Reprezentarea nu este *dată* (prin alegeri), ci ea *se face* (după alegeri). Reprezentarea ca proces se face însă până când nu se mai face, căci reprezentanții reprezintă până când nu mai reprezintă. Există deci o *contingență* a reprezentării de vreme ce reprezentanții pot să reprezinte *orice altceva* după alegeri, istoria reprezentării fiind în bună măsură o istorie a trădării. Democrația fluidității revoluționare este astfel solidificată sub forma oligarhiei post-revoluționare. *Oligarhia este ateroscleroza democrației*. Gardienii Cetății capturează sau *particularizează universalul*, mijlocul devenind scop în sine. Democrația degenerând legic în oligarhie, „populismul autoritar” emerge ca *anticoagulant democratic* prin dizolvarea recurentă *aterosclerozei oligarhice* în căutarea poporului pierdut.

2. Trecerea partitocrației în criptocrație. Se pune întrebarea: care este *natura elitelor* ce induce concrescența oligarhiei pe substanța democrației? Deși democrațiile liberale sunt definite ideal-tipic ca *transparență bilaterală*, ele comportă o structură legalizată de *opacitate unilaterală*. Astfel că în loc ca statul să fie transparent în fața societății, doar societatea este transparentă în fața statului. Această structură asimetrică de opacitate unilaterală sunt *serviciile secrete*. Un regim care se legitimează prin transparență se bazează astfel pe netransparență. Serviciile sunt *secrete* tocmai față de cetățeni. Existența însăși a serviciilor secrete arată că democrația liberală nu poate fi pe deplin transparentă. Politicienii râd de cetățeni, dar agenții secreți râd de politicieni. În mod ideal, ar trebui să spunem că filosoful istoriei râde de ambii. Însă având în vedere naivitatea crasă a metanarațiunilor iluministe, e clar că serviciile secrete râd de creatorii de utopii sociale. Ca atare, natura oligarhiei care se reproduce periodic în interiorul democrației, dincolo de partitocrație, poate fi numită *secretocrație sau criptocrație* (termen propus de Michael Hoffman într-un sens mai larg). *Democrația liberală* este deci, la un alt nivel, *secretocrație sau criptocrație iliberală*. Opoziția simplă dintre regimuri autoritare (orientale) și regimuri liberale (occidentale) se

referă doar la suprafață. Întrebarea filosofiei politice ia, desigur, forma *amfiboliei platonice a gardienilor*: cine îi supraveghează pe supraveghetori? Cine ne apără de apărători? Socrate asemena gardienii cetății cu un câine feroce care poate mușca atât străinul, cât și propriul stăpân. Dar această amfibolie normativă este subîntinsă de o amfibolie descriptivă, de o întrebare preliminară: cine sunt supraveghetorii, apărătorii? Orice regim are o structură decizională și o structură operațională (sau o structură imperială și o structură pretoriană) — nicăieri nu există egalitate totală, nici măcar la „bunul sălbatic” din comunitățile arhaice „bunico-cratice”. Necesitatea diviziunii dintre *cine decide* și *cine face* a creat fenomenul inversării suveranității. Pretorienii au păzit Împăratul până când acesta a devenit prizonierul lor. Ienicerii au păzit Sultanul până ce acesta a devenit prizonierul lor. Drama democrației este că „serviciile” servesc „patria” până când aceasta devine prizoniera lor. În regimurile autoritare, oligarhia de partid este finalitară, în timp ce oligarhia serviciilor este instrumentală. Tendința regimurilor liberale este opusă: serviciul devine autoserviciul: mijlocul devine scop, iar scopul devine mijloc. Autoritarismul este oligarhie vizibilă (*partitocratică*), în timp ce democrația degenerază oligarhie invizibilă (*criptocratică*). Societatea este transparentă în timp ce statul este netransparent (secret). Regimul liberal se bazează pe puterea legalizată a secretului, deci pe puterea serviciilor secrete care fac și desfac: partide, presă, alegeri și guverne sau, altfel spus: *criptocrația (perfidă) predetermină (tendențial) democrația (candidă)*. Diferența dintre autoritarism și democrație devine, pe nesimțite, diferența dintre partitocrație și criptocrație, adică dintre două tipuri distincte de oligarhie: *oligarhia explicită și oligarhia implicită*. Se poate spune că serviciile secrete sunt obligate, până la urmă, să desecretizeze în fața legislativului. Această prevedere a *transparentizării democratice a structurii criptocratice* este însă afectată de circularitate, căci se presupune 1. că legislativul democratic a scăpat controlului criptocratic și 2. că *puterea democratică*

(ce nu știe adevărul) poate transparentiza *puterea secretocratică* (ce ascunde prin definiție adevărul). Sau presupune că cei ignoranți pot să distingă între cunoaștere și necunoaștere. Sau că cel neinformați poate distinge între informarea și dezinformarea fabricată de structura care este agentul dialecticii dintre informare și dezinformare. Cum putem atunci distinge între adevărul fanatic și adevărul criptic? Cum putem fi siguri că ceea ce se transparentizează este adevărul „numenal”, nu adevărul „fenomenal”? — adică adevărul „oficial” ca hibridizare a adevărului manifestat cu adevărul ocultat). Căci *secretologia secretocrației*, adică *știința* („intelligența”) secretului ce asigură *cripto-puterea cripto-serviciilor*, se bazează tocmai pe alchimia adevărului, adică pe menținerea cu orice preț a secretului prin fabricarea „vero-falsității” în retorta „securității”). Odată cedat monopolul legal secretocrației, secretologia este arta care împiedică dezvăluirea adevărului, asigurând reproducerea secretocrației (unitransparente) în interiorul democrației (transparente). Dialectica democrației este deci lupta dintre două oligarhii: „lupta partidului cu securitatea”, ce se tranșează fie prin subordonarea serviciilor de către partid (*partitocrație* sau oligarhie explicită), fie prin subordonarea „partidului” de către servicii (*criptotocrație* sau oligarhie implicită). *Tertium non datur*. Prin urmare, ceea ce numim „democrație liberală” este (tendențial și incremental) *criptocrație iliberală* care nu își spune numele.

3. Trecerea criptocrației în plutocrație. Dar, dacă săpăm mai adânc, vom observa că democrațiile liberale (adică *secretocrațiile iliberale*) degenerază, la un alt nivel, în *plutocrații iliberale*. În lupta dintre partitocrație și criptocrație câștigă întotdeauna plutocrația. Plutocrația este puterea banului sau predeterminarea economică a politicii². Termenul *ploutos* (bogăție — gr.) vine de la

2

Disputa dintre libertarianism și socialism provine de la descrierea *plutocrației*, fie ca un cartel generat în jurul monopolului monetar al băncilor centrale, fie ca un cartel generat endogen din mecanismele pieței.

Plouton, zeul lumii subpământene. Nu există o linearitate determinativă perfectă de la plutocrație la criptocrație și democrație, ci pot exista intercondiționări și stratificări parțiale. Dar această trecere de la democrație la oligarhie, criptocrație și plutocrație este o structură ideal-tipică ce descrie cum până și „democrațiile liberale” (așa-zisul orizont de nedepășit al sfârșitului istoriei de tip Fukuyama) sunt în realitate tot regimuri ierarhice dominate de circulația elitelor, și în niciun caz egalitatea formală sau materială a stării post-istorice kojeviene. Degradarea oligarhică a democrației poate îmbrăca forma simbiozei secretocrației cu democrația, a secretocrației cu plutocrația, dar pe termen lung, puterea dominantă va fi tot plutocrația, care nu doar că poate „achiziționa” segmente ale elitei criptocratice din aparatul public, dar poate achiziționa și propria elită criptocratică privată. Plutocrația este totodată ceva mai mult decât *determinismul istoric al marelui capital*, căci *plutocrația* este simultan *plutonomie* (știință a producerii avuției) și *ideologie* (conștiința interesului propriu de clasă) — niciodată simplu capital neutru. Dincolo de știința acumulării capitalului, există totodată un *spirit plutonic al capitalului însuși* inerent spiritului mundan și faustic al *banului* ca putere abstractă asupra imanenței — deci negativitate, neutralitate sau matrice „lichidă” în care curge schimbul materiilor. Partea bună a legilor capitalului este că există concurență pluto-nomică inter-plutocratică, și deci un rest disruptiv de „piață liberă”, ce tinde să destructureze procesul cartelizării capitalului. Partea insuficientă a legilor capitalului este că există și cartelizare ideologică inter-plutocratică (nu doar economică), *calculul ideocratic* supradeterminând frecvent *calculul economic* (deci protejând ideologic cartelul chiar acolo unde piața liberă l-ar fi destructurat). Astfel că dialectica dintre elite și mase este dublată de o dialectică inter-elitară și deci de o circulație a elitelor cu rotația termenilor ierarhiei. Toată lumea vede *concentrarea marelui capital transnațional*, deși fiecare îl descrie în limbajul propriei ideologii. Dar este clară

corelația: cu cât plutocrația este mai diseminată, cu atât ierarhia este mai slabă, iar determinismul plutocratic al istoriei este mai mic. Cu cât plutocrația este mai concentrată, ierarhia este mai rigidă, iar determinismul plutocratic al istoriei este mai intens. Se numesc „teorii ale conspirației” totalitatea teoriilor istorice care încearcă să descrie (pe un spectru de la riguros-deductiv la proliferant-fantastic) *determinismul plutocratic al istoriei*, dar mai ales *ierarhia și ideologia din interiorul plutocrației însăși*, a nivelurilor din ce în ce mai înalte și mai ascunse ale plutocrației. În sens general, orice filosofie a istoriei care implică *intenționalitate* este o „teorie a conspirației”³. Iar demistificarea conspiraționismului suferă de contradicție performativă, căci demască o conspirație a... conspiraționistilor, critica conspiraționismului fiind ea însăși conspiraționism. În orice caz însă, istoria este inerent ierarhică și *orice revoluție vine în coliziune directă* cu ierarhia, deci cu istoria⁴. Doar că diferența reziduală dintre macro-determinismul plutocratic al istoriei și micro-determinismul plutocratic al istoriei apare ca libertate politică (locală) în interiorul matricei economice (globale), asigurând un minimum de libertăți constituționale⁵. Toate revoluțiile locale organizate de sus în jos sunt *revoluții intra-matriceale* efectuate de

3 Liberalismul vede istoria ca pe o *conspirație a statului*, socialismul vede istoria ca pe o *conspirație a capitalului*, în timp ce conservatorismul vede istoria ca o *conspirație a ambelor*. Reinhart Koselleck a arătat că geneza modernității implică *planificarea istoriei*, adică mai multe proiecte concurente pentru direcționarea revoluționară sau reformistă a „progresului”. Altfel spus, modernitatea însăși este congenital intențională și conspirativă.

4 Când nu este o revoluție locală „colorată”, orchestrată tocmai de cartelul plutocratic împotriva unei zone încă neîncorporate în sistem, caz în care revoluția egalitară locală exprimă în realitate acțiunea locală a ierarhiei globale.

5 Fără să garanteze *forța* acestor garanții de a rezista *stării de excepție* recurente, prin care plutocrația (marele capital transnațional și marele aparat al instituțiilor supranaționale) „electrocutează” și revoluționează periodic ariile sistemului mondial, accelerând

„instituțiile” mondiale contra popoarelor locale. Vârful plutocratic al arhitecturii „liberale” poate fi confruntat deci doar prin revoluții de jos în sus: prin *revoluții extra-matriceale* efectuate de *popoare* contra „*instituțiilor mondiale*”. Primele sunt, la scara sistemului, revoluții oligarhice, secunde sunt revoluții democratice (deși ele pot să apară la scară locală tocmai invers, ca revoluții ale „oligarhiei locale” *versus* revoluții ale „democrației globale”). Formularea mai reală ar fi că „democrația globală” este auto-definiția oficială a expansiunii orizontale a oligarhiei globale verticale. Demistificarea tendinței oligarhice a democrației nu neagă „democrația”, ci arată că *democrația se face* — după cum se și *des-face*. Nu tot cel ce spune „democrație, democrație” va intra în Împărăția Cerului. De altfel partitocrația, criptocrația și plutocrația — toate promovează melodramatic „democrația”.

1.1. ANTROPOMAHIA

§ 1. Deducția recunoașterii din dorință. *Dorința naturală* s-a dovedit a fi în sine dorință transcendentă sau extensie materială a autoreflexivității spirituale. Deci a spune *conștiința este dorință* înseamnă: *dorința din corp* este moment logic al autoreflexivității *dorinței din spirit* sau obiectivarea fenomenală a sciziunii conștiinței. De aceea, *dorința cantitativ infinită* transcende dorințele ciclice ale corpului, adevăratul nostru animal de companie. Corpul este momentul exterior al autoidentității spiritului. Conștiința este scufundată în *substanța infinită a vieții*, simultan transcendentă și imanentă procesului palingenezic universal. Dorința este *procesul negativ continuu destructiv* prin care subiectul transcendent (finit) se reconstituie parazitând substanța numenală (infinită)

dinamica sistemului mondial însuși în direcția unui control incremental prin tranziția de la macro-controlul ordinii politice la micro-controlul ordinii sociale.